

(א) לעיל מ... (ב) גיטין נב: א ע"ז נט: ד) [כס"א: משומד, וכן להלן, (ט) וכן הגירסא במשנה שמשניות וכן אמת בהר"ש אבל בערוך ערך אגן ג' גירסא אגן פי' ספל משלון וחס דבגמטא וכן גירסא הר"ף והגמ"ש וע"י כסף משה, (ו) ויחמל לו, (ז) כס"א: משומד, וכן להלן, (ח) כס"א: בגו, (ט) ודברים, (י) כס"א: האמיץ, (יא) כס"א: משומד, וכן להלן, (יב) כס"א: משומד, וכן להלן,

גליון הש"ס

תוס' ד"ה ובשוק בו' ופירו' בירושלמי. פי"ע דלכאס הלכה א:

מובן רש"י

ב' אוחזין בסכין. זה כדלפי זה בקטו (לעיל ח). המטמא. טהרות של חצרו כגון מרומה (גיטין נב:). והמדמע. מרומה בחולין של חצרו ומפסדו שאסורו לר"ס וצריך למנוע להכניס בו (שם). מתירין אותו. בהנאה (ע"ז טו:). לא לתוך ימים. דלא לימרו לשל על יס הוא שחט (דע"ל יב:). ולא לתוך כלים. דלא לימרו האיל ומקבל את הדם, לורקו לעבודת כוכבים הוא צריך (שם).

השו"ת פרק שני חולין

מ"א.

עין משפט נר מצוה

קמ"א א מ"י פ"ב מהל' שחיטה ה"ל כ"א סגמ עשין סג טו"ש"ע י"ד סי' ה סעיף ג: קמ"ב ב מ"י פ"ז מהל' חובל ומזיק הלכה כ' ג סגמ עשין ע טו"ש"ע ח"מ סי' שפה סעיף א: קמ"ג ג מ"י שם ה"ל ו טו"ש"ע סס סעיף ג: קמ"ד ד מ"י פ"ג מהל' מאכלות אסורות סגמ לאזין קמט טו"ש"ע י"ד סי' קל"ב סעיף א: קמ"ה ה (מ"י פ"ב מהל' שחיטה) ג"מ פ"ז מהל' חובל ומזיק ה"ל ו סגמ עשין סג טו"ש"ע י"ד סי' ד סעיף ד וסי' קמ"ה סעיף ח: קמ"ו ו מ"י פ"ג מהל' שחיטה ה"ל כ"א ופ"ח מהל' ע"ז ה"ל א ופ"ז מהל' חובל ה"ל ו סגמ עשין סג טו"ש"ע י"ד שם וטו"ש"ע ח"מ סי' שפה סעיף ג: קמ"ז ז ח ט מ"י פ"ז מהל' חובל ה"ל ו סגמ עשין ע טו"ש"ע סס: קמ"ח ח מ"י פ"ב מהל' שחיטה ה"ל א סגמ עשין סג טו"ש"ע י"ד סי' י"א סעיף ג: קמ"ט ט מ"י שם ה"ל ו סגמ עשין סג טו"ש"ע י"ד סי' י"ב סעיף א:

כיון דקניא ליה לכפרה כדיריה דמ"א. והא דפרין צפרק צתרא דזבחים (דף ק"ד). מוקצה ועבד אינו שלו הוא ואין אדם אוסר דבר שאינו שלו ומוקי לה בקדשים קלים היינו כרז הונא דלעיל דלהני אמוראי דהכא ממוקמא אף צתטאת דכדידיה דמ"א: **ת"א שמע ב' אוחזין בסכין ושוחטין בו**. משמע הכא דרז הונא ועולא דלעיל (דף מ). אסרי אף להדיטו דהך דשניס אוחזין וההיא דר' יהודה בן צמירא ורזנן דצסמוך איירי אף להדיטו ומשמע דלדידהו ניחא והשמתא הא דמיימי ראייה צפרק רבי ישמעאל (ע"ז דף נד:). מכליס שהניח המלך אחו דלמר מר הכנוס שגמוס והקדישו אחרים תחתם היו אסור אף להדיטו ומימה דתתם לעיל בההוא פירקא (דף נג:). צעי מיניה ר' יוסי בן שאול מרזבי כליס ששמתשו צהן צבהמ"ק אליצא דמ"ד ששמתשו צהן צבהמ"ק אליצא דמ"ד עבודת כוכבים הוא לא תיבעי לך דהשתא להדיטו אסירי כו' ומסין לאסורין דרשי ליה מקרא דהכנוס שגמוס ומה ראייה היא התם אסירי אף להדיטו כליס שהניח אחו והנך דצית חונוי שרו להדיטו למ"ד (ס' לעבודת כוכבים הוא וי"ל דקרא דכל הכליס ודאי איירי לגזוה ומיימי מיניה ראייה לעולא דכיון דאסירי אע"פ שלא עשה צהן אחו שום שניי אלא ששמתשו צהן לעבודת כוכבים א"כ היכא דעבדי מעשה גמור שמתמיל לשחוט בהמה אית לן למימר דאסור אפילו להדיטו: **ת"ש המטמא והמדמע והמנסך בו**. למ"ד דהניזקין (גיטין דף נב:). מנסך ממש פריך וא"ת ומאי קא משני דאית ליה שותפות בגוה הא אמר התם למ"ד דמנסך ממש לא צעי למימר מערב משום דהיינו מדמע וכיון דאוקמייה דאית ליה שותפות בגוה ולא נאסר חלק חצירו אלא משום שמערב בשלו וא"כ הא אכתי היינו מדמע וי"ל דמכל מקום קמ"ל דאף על גב דחייב מיתה לא אמרינן קס ליה דצדכה מיניה כדאמרינן התם וא"ל לא תנא מדמע הוה אמרינן דבדד מועט לא מייחייב: **ל"א ב"ל במינך שתאסר ייני לאונסי**. תימה דמשמע הכא דר' יהודה בן צמירא שרי לזבוי לכל עובד כוכבים שירצה מטעם דאין אדם אוסר דבר שאינו שלו וצמ"ס ע"ז פ' ר' ישמעאל (דף נט: ושם ד"ה אמר) משמע דלא שרי לזבוי אלא לההוא עובד כוכבים דנכסיה דמיימי מייתי ראייה אהא דקאמר התם האני עובד כוכבים דנכסיה לחמריה דישראל אע"ג דאסור בהנאה למשקל דמי מההוא עובד כוכבים דנכסיה בן דמקל"ה קלייה וי"ל דהכי מיימי התם כיון דר' יהודה בן צמירא שרי לזבוייה לכל עובד כוכבים שירצה לרזנן נמי דפלגי עליה שרי לזבוייה לההוא עובד כוכבים דנכסיה: **בישראל מומר**. פי' צקונטרס דה"ה דהוה מצי לאוקומי דאית ליה שותפות בגוה כדאוקימ לעיל וקשה דא"כ אמאי חזר והקשה קושיות שכבר תירן אלא נראה דאף על גב דאית ליה שותפות בגוה אכתי איכא למימר לצעוריה קמייתין: **הכא נמי בישראל מומר**. להנך אמוראי הוה מצי למימר דהניזקין (גיטין דף נב:). מנסך היינו שגג ע"ז: **אין שוחטין לתוך הגומא**. אומר רבינו תם דהיינו גומא נקיה דנראה כמקבל דם לעבודת כוכבים וקשה דאם כן בלא עושה לו מקום חוץ לגומא א' איכא תקנה לנקר חלרו ולפיכך טוב ליהרר מלשחוט אפילו לתוך גומא שאינה נקיה: **ובשוק לא יעשה בן**. אע"ג דאמר רב (שבת דף סד:). כל מקום שאסרו חכמים מפני מראית העין אפילו בחדרי חדרים אסור היינו כמו שזכרנו בהלכה אלא לא כנגד העם שאם היו רואים אותו עושה בן צניעה היה שם חשד כמו בשוק אבל כאלו הרואה שעושה צביתו אומר לנקר חלרו הוא עושה וימיהו צירושלמי יש דהך משנה פליג אדרב מההיא ונראה שאין הש"ס שלנו סובר כן מדל"ה הקשה ממתניתין לרב כמו שהקשה מווג שצ"אור ומשני תנאי היא צפרק במה אשה (שם דף סד:). וכל הנזה דפריך לרב צפ"ק דמסקת ע"ז (דף יב:). מי שנתפזרו לו מעותיו לפני עבודת כוכבים ויש לו קוץ דרגלו ומשני להו קאמר צירושלמי דפליגי אדרב והא דאמר צפרק אע"פ (מכוזות דף ס). לניור שעלו צו קשקשים צצבת ממעכו דרגלו צניעה צצבת ואינו חושש בההוא נמי מודה רב דלא שייך שם חשד דהא מדאורייתא שרי למעכו לכתחלה צצבת:

אבל זבח לא ואי אין אדם אוסר דבר שאינו שלו מאי אריא חטאת העוף אפי' חטאת בהמה נמי כיון דקניא ליה לכפרה כדיריה דמ"א **ת"ש** ב' אוחזין בסכין ושוחטין אחד לשום אחד מכל אלו ואחד לשום דבר כשר שחיטתו פסולה הכא במאי עסקינן דאית ליה שותפות בגוה ת"ש ב' המטמא והמדמע והמנסך בשוגג פטור במזיד חייב הכא נמי דאית ליה שותפות בגוה כתנאי דר' עובד כוכבים שניסך יינו של ישראל שלא בפני עבודת כוכבים אסרו ר' יהודה בן בתירא ור' יהודה בן בבא מתירין אותו מפני שני דברים אחד שאין מנסכין יין אלא בפני עבודת כוכבים ואחד שיכול לומר לו לא כל הימנך שתאסר ייני לאונסי ורב נחמן ורב עמרם ורב יצחק אמרי אפי' למ"ד אדם אוסר דבר שאינו שלו ה"מ כותי אבל ישראל ילצעוריה קא מיכוין ת"ש ב' אוחזין בסכין ושוחטין אחד לשום אחד מכל אלו ואחד לשום דבר כשר שחיטתו פסולה הכא במאי עסקינן ובישראל מומר ת"ש המטמא והמדמע והמנסך בשוגג פטור במזיד חייב הכא נמי בישראל מומר אמר ליה רב אחא ברביה דרבא לרב אשי התרו בו וקבל עליו התראה מאי אמר ליה התיר עצמו למיתה קאמרת אין לך מומר גדול מזה: **בתנ"י** אין שוחטין לא לתוך ימים ולא לתוך נהרות ולא לתוך כלים אבל שוחט הוא לתוך עוגה של מים יובספינה על גבי כלים אין שוחטין לגומא כל עיקר אבל עושה גומא בתוך ביתו בשביל שיכנס הדם לתוכה ובשוק לא יעשה בן שלא יחקה

שיטה מקובצת

א' ועוד שיכול לומר לו אפי' ניסכו בפני עבודת כוכבים: א' וקשה דאי' בלא עושה לו מקום חוץ לגומא לנקר חצירו איכא תקנה ולפיכך:

רבינו גרשום

מהו דתיבא כיון דקניא ליה כו': ואי אמרת אין אדם אוסר דבר שאינו שלו אפי' חטאת בהמה [נמי]. הא לא מצי אסר הכחן שאינו שלו: המטמא והמדמע. כלומר טימא טהרותיו של חבירו מדמע חולין של חבירו עם תרומה שהפסידו ממנו שתרומה אינה ראויה לישראל: והמנסך. כלומר שניסך יינו לעבודת כוכבים אבל ישראל לעצור קא מיכוין ואין אסור: התרו בו וקבל התראה מהו. כלומר את אמרת דישראל לעצור קא מיכוין [והיאך הדין אם] התרו בו אל תנסך לעבודת כוכבים שאם אתה עושה כן חייב מיתה אתה: קבל התראה. ואמר אני יודע אפ"כ אני עושה מהו יכול לאסור אי לא:

השוחט פרק שני חולין

קנא א מיי פ"ב מהל' שחטה הל' ו קנא עשן סג טושי"ע י"ד סי' י"א סעיף ג:
קנב ב מיי שם סג טושי"ע י"ד סי' י"ב סעיף א:
קנג ג מיי שם הל' ו קנא טושי"ע י"ד סי' י"ב סעיף ד:
קנר ד מיי שם סג טושי"ע י"ד סי' י"ב סעיף א:
קנה ה מיי שם הל' ז י"ח סעיף א:
קנו ו מיי שם הל' כ"א טושי"ע שם סעיף ג:
קנו ז ח ט"ו כ"ל מיי שם הל' ז י"ח טושי"ע שם סעיף א:
קנה ח מ"ג מיי שם הל' י"ט:
קנה ט ע מיי שם הל' כ וכלשון דברי ר' יוחנן ב"ר זבדי:

רבינו גרשום

לבבואה קא שחיט. כלומר כשאר שוחט לתוך מים צלולין ורואה במים דמותו ואמר לאותו דמות קא שחיט: אמר רבא בעבורים שנו. כלומר שאינו רואה שום דמות: אין שוחטין לגומא. כלומר דמיתו כמאן דשחיט לעבודת כוכבים: אינו רשע לשפוך דם: מוציא ידו חוץ לספינה ושוחט. כלומר לא בתוך המים דלא נאמר לבבואה קא שחיט: משום שנאמר ובחוקותיהם לא תלכו. כלומר שהם עושים לשום עבודת כוכבים: מינין. הן כומרין לעבודת כוכבים: השוחט לשום עולה לשום שלמים כו'. כלומר ישראלי השוחט בתוך לשום עולה לשום שלמים שחיטתו פסולה דדבר נידר ונידב הוא שפא ניידב עולה נדבה ושוחט קדישים בחוק לפיכך שחיטתו פסולה: אבל השוחט לשום חטאת לשום אשם ודאי כו'. דבר זה אין נידר ונידב כדבעינן לפירושי בגי' ושחיטתן כשרה אינו אלא כמשחק: אשם תלוי בר נידר ונידב: השוחט לשמו פסול. כגון (א) אשם תלוי: אשם תלוי בר נידר ונידב הוא והא אין חשבו אשם תלוי אם אינו חייב אשם תלוי: אמר ר' יוחנן ר' אליעזר היא. כלומר מה דאמר ר' יוחנן דמיתו כקדישים בחוק ר' אליעזר היא: לא שנו אלא תמימים. דפסולין דאמר ר' יוחנן קדישים הוא: אבל בעלי מומין מידע ידע. כלומר מידע ידע שאינן קדישים אלא כמשחק הוא: ור' יוחנן אמר אפי' בעלי מומין נמי. כלומר זימנין דרמי מידע לשם חטאת הוא עושה ופסול דאמר ר' יוחנן דמיתו קדישים בחוק: רבינו גרשום

הדרן עלך השוחט

אוחזין בסכין ושוחטין אחד לשום אחד אלו ואחד לשום דבר כשר שחיטתו פסולה: השוחט לשם חטאת לשם אשם ודאי לשם בכור לשם מעשר לשם תמורה שחיטתו כשרה זה הכלל כל דבר שנידב ונידב השוחט לשמו (א) אסור ושאינו נידב ונידב השוחט לשמו (ב) הוא מני רבי (ג) אלעזר היא דאמר מתנדב אדם אשם תלוי בכל יום פסח בר נידב ונידב הוא זמנא קביעא ליה אמר ר' אושעיא (ד) שאני פסח הואיל והפרשתו כל השנה כולה א"ר ינאי לא שנו אלא תמימים אבל בעלי מומין מידע ידע ור' יוחנן אמר אפי' בעלי מומין נמי זימנין דרמי ליה מידי אמומא ולא ידע: השוחט לשם חטאת: א"ר יוחנן לא שנו אלא שאינו מחוייב חטאת (א) אבל מחוייב חטאת אימא לשום חטאתו הוא עושה והא לא קאמר לשם חטאתי אמר ר' אבהו (ב) באומר לשם חטאתי: לשם תמורה: אמר ר"א לא שנו אלא שאין לו זבח בתוך ביתו אבל יש לו זבח בתוך ביתו אימא אמורי אמיר ביה והא לא קאמר לשם תמורת זבחי א"ר אבהו (ג) באומר לשם תמורת זבחי: זה הכלל: לאתויי מאי (ד) לאתויי עולת נזיר דמהו דתימא הא לא נדר אימר נדר בצינעא ושאינו נידב ונידב (א) לאתויי עולת נזיר דמהו דתימא הא לא נדר שנו אלא שאין לו אשה אבל יש לו אשה אימר לשמה הוא עושה והא לא קאמר לשם עולת אשתי א"ר אבהו באומר לשם עולת אשתי פשיטא מהו

ורבי שמעון מבשר. פי' הקונט' דלא חייש למראית העין ורבי' מפרש דלא שייך כלל לר' שמעון מראית העין לדומה כמקדיש על מנת לשחוט בחוק ור' שמעון לטעמיה דמפרש צ"ר הרי עלי עשרון (מנחות דף קט.) הרי עלי עולה על מנת שאקריבנה צבית חונוי יקריבנה (צבית המקדש ר"ש אומר אין זה עולה וטעמא שלא המנחות והנסכים (שם דף קג.) הרי עלי מנחה להביא מן השעורין כו' ר' שמעון פוטר שלא התנדב כדרך המתנדבים וזהו דלא תנא דתוספתא אהך דהכא ר' שמעון מכשיר שאין כיוצא בזה מתנדב אמר ר' שמעון ומה אם אמר הרי עלי עולה לשוחטה צבר הירדן שמה עולה היא:

והא לא אמר לשם חטאתי. (א) אם לא אמר לשם חטאתי לא אמר כלום כדאמרין צ"ק דנדרים (דף קו.) (א) **אימר** נדר בצינעא. ולעיל דלא חיישין שמה יש לו זבח בתוך ביתו צנינעא דלית ליה קלא שרגיל להודיע שלא יבואו לדי מעילה: **לא שנו אלא שאין לו אשה**. מה שהקשה בקונטרס אי שאין לו אשה למה לו למתנייה זה הכלל פשיטא למאי נחוש לה יש לומר אין לו אשה היינו שאין לנו יודעין אם יש לו אשה אם לאו וכן אין לו זבח דלעיל אבל צידוע דאין לו לא אינטידיק:

אחד לשום אחד אלו ואחד לשום דבר כשר שחיטתו פסולה: השוחט לשם חטאת לשם אשם ודאי לשם בכור לשם מעשר לשם תמורה שחיטתו כשרה זה הכלל כל דבר שנידב ונידב השוחט לשמו (א) אסור ושאינו נידב ונידב השוחט לשמו (ב) הוא מני רבי (ג) אלעזר היא דאמר מתנדב אדם אשם תלוי בכל יום פסח בר נידב ונידב הוא זמנא קביעא ליה אמר ר' אושעיא (ד) שאני פסח הואיל והפרשתו כל השנה כולה א"ר ינאי לא שנו אלא תמימים אבל בעלי מומין מידע ידע ור' יוחנן אמר אפי' בעלי מומין נמי זימנין דרמי ליה מידי אמומא ולא ידע: השוחט לשם חטאת: א"ר יוחנן לא שנו אלא שאינו מחוייב חטאת (א) אבל מחוייב חטאת אימא לשום חטאתו הוא עושה והא לא קאמר לשם חטאתי אמר ר' אבהו (ב) באומר לשם חטאתי: לשם תמורה: אמר ר"א לא שנו אלא שאין לו זבח בתוך ביתו אבל יש לו זבח בתוך ביתו אימא אמורי אמיר ביה והא לא קאמר לשם תמורת זבחי א"ר אבהו (ג) באומר לשם תמורת זבחי: זה הכלל: לאתויי מאי (ד) לאתויי עולת נזיר דמהו דתימא הא לא נדר אימר נדר בצינעא ושאינו נידב ונידב (א) לאתויי עולת נזיר דמהו דתימא הא לא נדר שנו אלא שאין לו אשה אבל יש לו אשה אימר לשמה הוא עושה והא לא קאמר לשם עולת אשתי א"ר אבהו באומר לשם עולת אשתי פשיטא מהו

יחקה אם הצדוקים. (א) יחזיק ידוהם בחוקותיהם. יחקה לשון חוק: **גב' לבבואה**. פירושו של"ו הנראה במים: **עורין**. לא מינכר צבו צבואה: והאמר אין שוחטין לגומא: והדר מני אכל עושה גומא: **כל עיקר**. ואפי' צבית דמחזי כמנהג צדוקים: **על דופני הספינה**. ומדופני הספינה למים: **לקרי**. לנקות: **מקום**. חרין קטן: **וצשוק** לא יעשה. שאין אדם חש לנקר את השוק: **צדיקה אחריו**. שמה מין הוא לעבודת כוכבים ויבדלו מפתו ומיניו: **בתנאי השוחט**. חולין בחוק: **לשם עולה**. דכיון דצאה נזר ונזבדה הרואה אומר עכשיו הוא מקדיש ושוחטה לעולה וקדישים בחוק מותרים וגזר רבנן דיעליה פסול וכן שלמים וכו': **אשם תלוי**. זא על ספק חיוב כרת כגון צ' חמיכות לפניו ואכל אחת מהן וזכו עדים ואמרו אחת מהן של חלב היתה ואין ידוע אילו אכל אשתו ואחיותו עמו צבית כסבור צדצא על אשתו ונחלף ולא ידע למחר על אילו מהם זא שהיו שמהן צמטה (א) והוא לא היה יודע מציא אשם תלוי להגין מן היסורין עד שיודע לו אם חטא ודאי מציא חטאת. וצגמ' פריך והא לאו נזר ונידב הוא והרואה יודע שאין צדצרו כלום שאין שם אשם תלוי אפי' היה מחוייב והוא קלא אית ליה ופסח נמי צגמ' פריך: **ור' שמעון מכשיר**. לא חייש למראית העין: **אשם ודאי**. אשם גזילות דהיינו נצבע לשקר לכפירת ממון אשם מעילות אשם שפחה חרופה. ועלי' שם שאשם תלוי זא על ספקיו קרי ליה אשם ודאי: **לשם צבור** לשם מעשר. מידע ידעי דשקר הוא דצבור ומעשר מידע ידעי מקמי הכי דאילו היתה שעתא לאו צני אפרושי נינהו דנימא השתא מקמדיש להו: **זה הכלל** צגמ' מפרש לאתויי מאי דהא חשבינהו לכולהו: **גב' צר נידר ונידב** הוא. צממיה: **צנל יוס**. שצנל יוס הוא עומד בצפק חטאת ולבו נוקפו שמה חטא ומנינו שהכשיר הכתוב אשם תלוי ליקרב וליאכל היכא דהזמין ספק חטא צעדים והאי נמי און סהדי יסדכל יומנא בצפק חטא קאי: **זימנא קביעא ליה**. צערב הפסח הלכך מידע ידעי דצברי רוח הן: **הואיל והפרשתו כל השנה**. כל ימות השנה ראוי להפרישו ולהניחו עד זמנו הלכך השתא נמי אמרי השתא מפריש ליה וקשחית פסח צשאר ימות השנה וקיי"ל דשלמים הוא ואמרי קשחית שלמים בחוק ואכיל להו:

מידע ידע. דמשקר ולא נפיק חורבא מיניה: **דמי מידי אמומא**. שיהא נכסה בצמר או צביט ולא חזו ליה וצברי תם הוא: **לא שנו אלא שאינו מחוייב חטאת**. דלא אמרי אינשי השתא מפריש לה דהא חטאת לאו צנדר וצנדרה אתי והא לא חשו רבנן דלמא מאן דחזו סבר מחוייב חטאת הוא דהוא קלא אית ליה דמי שצא לידו דבר עזירה (ב) צשוג אינו מחפה עליה כדי שיתצייש ומתכפר לו: **אבל מחוייב חטאת**. מאן דחזו סבר לשם חטאת (א) הוא מפרישה עכשיו: **והא לא קאמר לשם חטאתי**. דמשמע שאני חייב אלא לשם חטאת דמשמע לשון נדר ומידע ידע דאין צדצרו כלום דצשלמא דבר הנידר ונידב איכא למימר השתא מקבל לה עליה צשעת הפרשה ולא צעי למימר לשם עולתי אבל הכא כל כמה דלא אמר לשם חטאתי לא משמע לשם אותה שאני מחוייב: **באומר לשם חטאתי**. והיכא דאינו מחוייב חטאת אפי' [אמר] לשם חטאתי מידע ידעי דמשקר: **שאין לו זבח**. דליכא למימר השתא עזיר לה תמורה דצמאי מימר לה דהא ליכא למיגזר מאן דחזו סבר יש לו זבח אחר דהוא קלא אית ליה: **אימר אמורי אמיר ציה**. ומאן דחזו סבר השתא מימר לה צהך אמירה דצשעת שחיטה ואע"ג דלא מוקי לה צהדי זבח חייב עלה שם תמורה דמתן בתמורה (דף ס.) תחת חטאת תחת עולה שיש לי צבית היה לו דצרי קיימין: **והא לא קאמר לשם חטאתי**. דלמהו משמע שמימרה צו אלא לשם תמורה דמשמע דצשלמא צעי לשווי תמורה ואיכו ליכא אלא היכא דמימר לה צזח דמתן בתמורה (ש) תחת חטאת תחת עולה לא אמר כלום: **לשם חטאתי**. ואשמועינן מתני' דהיכא דאין לו זבח כשרה ולא חיישין דלמא מאן דחזו סבר דאית ליה מ"ט דאי הוה ליה מידע הוה ידעי: **עולה נזיר**. דאי אמר הריני שוחט לשם עולת נזיר פסולה דמאן דחזו סבר נדר הוא והשתא קמפריש ושחית לה. ואע"ג דנזיר נידר ונידב הוא דע"י נדר הוא צא אי לא הוה תני זה הכלל לאתויי לא שמעינן ליה מעולה דרישא: **דמהו דסימא**. ליכא למיחש לחורבא דמידע ידעי דהא לא נדר: **קא משמע** לן. דמימר אמרי דלמא נדר צנינעא זה שלמים יוס שהוא סתם נזירות וצשלמים יוס לא מינכר מילתיה לשכניו: **לאתויי עולה וילדת**. שאם אמר לשם עולת נזיר וילדת צפירוש כשרה דמידע ידעי דהשתא לא נדר לה וכדמפרש צשאין לו אשה: **מהו דסימא**. כלומר ואינטידיק רבי אלעזר לאשמועינן דכי יש לו אשה פסולה אף על גב דאמר רבי אלעזר לעיל גבי תמורה:

מהו

(א) [בס"א: המינין].
 (ב) [תוספתא פ"ב הל' יז].
 (ג) [ע"י מ"ט מיהו דע דהר"ש ור"ן העמיקו פסול].
 (ד) [ב"מ י"ח].
 (ה) [ב"מ י"ח].
 (ו) [ב"מ י"ח].
 (ז) [ב"מ י"ח].
 (ח) [ב"מ י"ח].
 (ט) [ב"מ י"ח].
 (י) [ב"מ י"ח].
 (יא) [ב"מ י"ח].
 (יב) [ב"מ י"ח].
 (יג) [ב"מ י"ח].
 (יד) [ב"מ י"ח].
 (טו) [ב"מ י"ח].
 (טז) [ב"מ י"ח].
 (יז) [ב"מ י"ח].
 (יח) [ב"מ י"ח].
 (יט) [ב"מ י"ח].
 (כ) [ב"מ י"ח].
 (כא) [ב"מ י"ח].
 (כב) [ב"מ י"ח].
 (כג) [ב"מ י"ח].
 (כד) [ב"מ י"ח].
 (כה) [ב"מ י"ח].
 (כו) [ב"מ י"ח].
 (כז) [ב"מ י"ח].
 (כח) [ב"מ י"ח].
 (כט) [ב"מ י"ח].
 (ל) [ב"מ י"ח].

תורה אור הש"ס

1. במשעבד ארץ מצרים אשר יבשתם בה לא תעשו ובמשעבד ארץ כנען אשר אני מביא אתכם שפחה לא תעשו ובהקדיתיהם לא תלכו: ויקרא י"ג

גליון הש"ס

רש"י י"ה לא שנו וכו' בשוגג אינו מחפה. ע"י מ"א סי' פ"ח ס"ק ג:

הגהות מהר"ב

רנשבורג

א [מתני' שנים אוחזין בסכין ושוחטין אחד לשום אחד מכל אלו. נ"ב ע"י צ"י סוף פ"ה ב"ד"ה ידע כשתב המכריזים ליה עד סוף הפ"ה ור"ן:]

מוסף רש"י

מתנדב אדם אשם תלוי בכל יום. שאין לך אדם שלישי עומד בצפק חטא (תב"ט ע"ג.) הדרן עלך השוחט

שיטה מקובצת

א [וגזר רבנן ע"ה ופסולה וכן שלמים וכו': (ב) כסבור לבא על אשתו ונחלף: ב שהיו שחיתין ביהמה אחת והוא לא היה יודע מביא אשם תלוי להגין עליו מן היסורים: (ד) ועל שם שאשם תלוי נקרא על שם ספקו קרי להו והאי להני אשם ודאי: (ה) והאי נמי און סהדי דבשל: יומא בספק:]

